

Galna Ko- lobbyen slår till

Bonderörelsens nuvarande uppsving är ett större hot mot svenska folkets tankeförmåga än Creutzfeld-Jacob, påpekar Svante Folin.

Kor är inte kända för intellektuell briljans, men i jämförelse med europernas och speciellt svenskarnas reaktioner inför fenomenet Galna ko-sjukan framstår idisslarna som under av rationalitet. Dägligen levererar massförordningsmedia och myndigheter nytt bränsle till hysteribrasan.

Kronika

Senast har vi kunnat förfasa oss över Findus barmnatskandal, där förmodat dödsbringande, irländskt kött falskeligen har saluförts under svensk flagg. Det rör sig odiskutabelt om ett fall av felaktig produktinformation och dep "ängestfyllda" producenten drog omedelbart in hela partiet för vidare distribution till svältande u-länningar.

Som ett brev på posten utlöstes nya ramskrin inför detta etiskt djupt förkastliga förslag "ett cyniskt resonemang", muar Monica Lorensen på Röda Korset och får snabbt eldunderstödet från Görel Thurdin, ordförande i Rädda Barnen, som dekreterar: "Om barmnaten inte är lämplig (dvs av 100-procentig svensk proveniens) i Sverige, så är den inte lämplig i något annat land heller." Svenska livsmedelsnormer ska promptly tillämpas globalt. Tala om etnocentrism. De kulmagade skelettbarn som svälter ihjäl vid Zaires vägrenar, sedan en miljard av deras landsmän förvandlats till köttfärs, sänder säkert fru Thurdin en tacksam tanke.

Svenskt kött inte säkrare

I verkligheten är irländskt och övrigt europeiskt kött inte ett dyft farligare än svenskt dito, i alla fall inte vad gäller risken för att utveckla svampphjärna, ett tillstånd som alarmisterna uppenbarligen redan utvecklat. Faktum är att det saknas vetenskapliga bevis för något samband mellan inmundigat kokött och Creutzfeld-Jacobs syndrom. Även vegetarianer får Creutzfeld-Jacob. Ingen vet hur prioner fungerar och sjukdomsfrekvensen är internationellt ett fall per miljoner invånare – risken är i storleksordningen blixtnedslag. Ingen klar tendens till epidemi har dokumenterats. Vid en rimlig riskbedömning är nästan allt i vår omgivning farligare än kokött. Icke desto mindre har vår välutbildade och kritiskt skolade befolkning gripits av akut panik – i mentalitetshistorien endast jämförbart med medeltida excesser. När kobomben briserade i massmedia diskuterades i skadeglada EU-kretsar på fullt all-

var att man skulle kräva att England likviderade större delen av kreatursstocken, 20 miljoner nötar. Det skulle i så fall ha blivit historiens ojämförligt största slaktoffer till dumhetens övergud – Sancta Simplicitas.

Vår protektionistiska och "ekologiska" bondemaffia har satsat miljoner på att hålla "folkets oro" vid liv. I flaggviftande, köttchauvinistiska kampanjer har de lyckats inbillas de fäkunniga konsumenterna att det kulinariskt urusla, svenska köttet är det enda alternativet till döden i grytan.

Motståndet är kompakt

Motståndet mot genmanipulerade produkter är naturligtvis kompakt. Konsum lovar att inte ta några "genvägar". Nyligen avslöjades att After Eight innehöll manipulerat sojaprotein. Ängst, ängst är min arvedel – man kan spy för mindre. Om vi bortser från petisserer som att det Naturliga Urvalet oavbrutet och obarmhärtigt sysslat med genmanipulation de sista 4 miljarder åren, så är det likvärt ett faktum att människan sedan jordbruksrevolutionen för 13 000 år sedan medvetet eller omedvetet ägnat sig åt genmanipulation i stor skala.

Människan har sedan jordbruksrevolutionen för 13 000 år sedan medvetet eller omedvetet ägnat sig åt genmanipulation i stor skala.

Alla våra husdjur och grödor har mödosamt förädlats (ett trevligare ord för samma sak) för att passa våra behov. Våra försök att exploaterar andra arter har inte varit någon succé – av 200 000 växter har vi lyckats tjäma några dussin, varav 5 ekonomiskt signifikativa. Detsamma gäller på däggdjursidan, nämligen ko, gris, get, får, häst.

Naturen är ur vår synpunkt ytterst ogin. Modernärningen vilar dessutom på naturliga arter. Vårt växtmaterial består uteslutande av *freaks*, ärtskräms som inte spricker upp, ax som inte splittas och frukter utan frön. Selektionen var till en början omedveten – det var ingen större vets med att ta hem tomma ärtskidor och frölösa ax.

På så sätt vände jordbrukarna det naturliga urvalet 180° så att tidigare framgångsrika gener blev förlorare medan dödsdomda gener med människans hjälp kunde blomstra med imperialistisk glans. Detsamma gäller våra husdjur, mesiga och efterblivna varianter av vilda och livsdugliga förfäder. Kort sagt, det vi stoppar i oss är genmanipulerat och onaturligt.

SVANTE FOLIN

Franska valet blir en intressant mätare på Le Pens styrka, skriver Catherine Gierow.

Det tidigarelagda valet till Nationalförsamlingen äger rum nu på söndag med en andra valomgång den 1 juni. Oppositionen har fördömt det som en manöver för att undvika ett snöpligt valnederlag i mars 1998. Till hösten beslutas om reformerna som ska göra det möjligt att möta konvergenskraven enligt Maastricht.

Frankrike

Möjigen finns ett tyngre kort i leken: potentiella skandaler kring fastighetsaffärer med knytningar till borgmästarämbetet i Paris kan explodera under hösten. Dessa drabbar i så fall såväl detta ämbetes förre innehavare, president Jacques Chirac, som regeringspartiet, varför bägge parter helst ser valet överståndet med det snaraste.

Socialisternas Lionel Jospin har försökt få ihop ett alternativt regeringsprogram. Det är inte lätt. Vistserligen talar presidenten och hans premiärminister Juppé om en *nouveau libéralisme à la Française*, dock inte nyliberalare än att den lovas vara väsensskild från Thatcher. Den lover "ny flexibilitet" och ett "bevarande av grundläggande sociala rättigheter" för de sämst lottade, vad det nu står för.

Nationella Frontens Jean-Marie Le Pen vet att valsystemet knappast ger hans parti några platser i Nationalförsamlingen. Kampanjen blir kort och gör det inte möjligt för Le Pen att utveckla sitt ideologiska program. Men basen för rörelsen är inte ideologisk, den bottnar i känslor av orättvisa och hopp om en framtid hos de mer eller mindre marginaliserade. Kolumnisten Chantal de Rudder påpekar:

Det är inte nödvändigt att ideologiskt tillhöra extremhögern för att rösta på Fronten; det räcker med att ha blivit av med sitt arbete, att ha tappat respekt för politikerna eller att inte tycka om araberna.

MASTERCLASS
Margaretha Krook
Over 40.000
har sett den!
DRAMATEN

Fenomenet Le Pen. Villrådigheten kring hur han ska bemötas tilltar. Overheten talar inte folkets språk.

Enligt en färsk rapport har varannan fransk arbetare röstat åt minstone en gång på Fronten sedan 1983. En av sju poliser är "lyhörd" för Le Pens teser. Motvarande siffror för regionen Provence-Côte d'Azur är fyra av sju. Enligt Le Monde delar 20 procent av väljarna Le Pens idéer om invandringen och säkerheten. Analytikerna är ändå optimistiska. Enligt en färsk undersökning finns en smärtegräns för Frontens framsteg. Partiet skrämmer väljarna. Tre av fyra ser Fronten som en fara för demokratin, jämfört med 71 procent i fjol. Dessutom ses Fronten, även av anhängarna, som ett protestparti och inte som ett potentiellt regeringsparti.

Såväl politiker som intellektuella är kluvna vad gäller sättet att möta Franka. Somliga framhåller Winston Churchill som föredöme, han vågade tidigt förolämpa Hitler. Grovt och systematiskt. Andra intellektuella trendsättare anser att det är fel att ens samtala med Frontens representanter. Vissa socialister mumlar lågt att Fronten helt enkelt borde förbjudas. Alla förstår vilka konsekvenser ett sådant beslut skulle få och det diskuterades inte heller under socialisternas regeringstid (1981-95).

På gräsrotsnivå manar nya röster till mobilisering. Att demonstrera på gatorna och skrika högre än Le Pens styrkor är den metod de tror på. De påminner om att det franska folket aldrig, sedan rösträtten infördes, röstat fram vare sig extremhögern eller extremvänstern till regeringställning. Folket har motstått totalitära frestelser bättre än de intellektuella. Diverse kommittéer, mikropartier och aktionsgrupper har sedan slutet av 80-talet bildats med en enda målsättning: kampen mot Nationella Fronten. Jean-Christophe Cambadélis (socialist) står idag bakom Le Manifeste, andra grupp-

er som Ras l'Front (trotskister) eller Scalp Reflex (militanta anarkister) bygger upp en aktiv rörelse mot extremhögern i marginalen av den traditionella partipolitiken.

Jean Daniel på Le Nouvel Observateur påpekar att det är dags att lyssna på och samtala med dem som Fronten tycks attrahera. Men alla verkar ha glömt hur man kommunicerar med proletariatet och, för den delen, med folket i gemen. De intellektuella talar hellre med varandra.

Folket har motstått totalitära frestelser bättre än de intellektuella.

Enligt Daniel är det otaktiskt att mobilisera mot regeringen och Debré-lagen (i vilken medborgarna åläggs att anmäla utlänningar som bor hos dem). Om journalister, filmregissörer och filosofer börjar stöja invandrare och dela ut moralkakor till folket kommer osäkra väljare att dras till Le Pen. Intelligentskarnas kampanj uppfattas av de arbetslösa som ett slag i ansiktet, de ser blott att "invandraren" tagit "arbetarens" plats i den progressiva retoriken.

I Frankrike har det hittills varit folket som på gatorna skällt ut eliten. Nu tågar intelligentsian för att låxa upp de inskränkta stackare som vägrar inse att invandrarna är bra och förklarar att Chirac och Juppé, de ansvariga för Debré-lagen, är de som hotar nationens etik och tradition.

Samtidigt sprids Frontens fantasilösa aritmetik på förorterens väggar och i lästlästa flygblad. För några år sedan förde Fronten kampanj på temat: "3 miljoner arbetslösa = 3 miljoner invandrare för mycket". Kalkylen ingick i det ekonomiska programmet och erinrar om nazisternas famösa slogan: "500 000 arbetslösa – 400 000 judar = lösningen är enkel". Siffrorna har blivit större, räknesättet består.

Då ska man veta att invandrarerna mottar nälpengar i stöd jämfört med Sverige.

Svårt att nå folkdjupen

Frankrike har fler problem än Le Pen. Men de intellektuella och politikerna måste finna vägar att nå folklager som varken läser Le Monde eller surfar på nätet, även om Fronten sparar sig till nästa regional- och kommunalval.

Le Pen har aldrig förfogat över någon tidning av format. Varken journalister eller annonsörer baccar upp honom. Frontens publikationer (National Hebdo och Présent) är svåra att hitta i tidningskioskerna och inte utan orsak: den mest fanatiska anhängare faller i sömn på sidan 2.

Problemet verkar således höra ihop med spridningen av Le Pens budskap genom övriga nationella media, som av olyckliga men uppenbara skäl inte kan låta bli att göra Frontens ledare till sin gullegris, även om han porträtteras som ett svin.

Kanske beror Frontens uppgång eller fall just på detta: om media kan låta den vara ifred.

CATHERINE GIEROW